Lénárt Emese

Spanyol csirke

Abban a késő őszi délutánban semmi különös nem volt. Semmi, ami oldotta volna a várakozás óráit, addig, amíg a másik kinyitja az ajtót, leveszi a cipőt, felakasztja a kabátot, megmossa a kezét, és a félhomályban odaszúr egy sziát. Csak a csirkecomb hevert magabiztosan a konyhapulton, mintha önmagában elég lenne ahhoz, hogy egy nő és egy férfi meghitt vacsorája legyen, de ott van még a gomba, a paprika, az olajbogyó, a paradicsompüré, a tejszín, a só, a bors, az olaj meg a hagyma, az ízeknek jól össze kell érni, és akkor talán elhiszi, hogy ők ketten egymáshoz tartoznak, ha más nem, a szaftos étel még összeköti őket. Csak az a dohszag ne lenne, ami bebújik az ember bőre alá, átjárja a ruhákat, a bútorokat, a függönyöket, mintha minden földszinti lakásnak joga lenne tönkretenni a benne élők életét, pedig el is mehetnének, de mégsem mennek el, mert a legaljáról mindig nehéz elindulni fölfelé. Az évek alatt megkedvelték a főbérlőt, a budai, gangos, udvaros házat, a szomszédokat, a fal mellett nyújtózkodó öreg platánfákat, a csöndes utcát, a közeli tavat a kurta sétányokkal, még a párkányra piszkító kövér galambokat is, akik vissza-visszajártak hozzájuk, mert máshonnan elzavarták őket. Az íróasztala fölött görnyedt, amikor a kulcs fordult egyet a zárban. Hallotta, amint a férfi belép az ajtón, lerúgja a cipőt, a sötétben beoson a fürdőszobába, megmossa a kezét, mentolos lével kiöblíti a száját, csak más meg ne érezze rajta, amit maga előtt is szégyell – a borba fojtott tehetetlenséget.

– Kész a spanyol csirke, Honey? – vetette oda türelmetlenül, amint a szobába lépett, és a bőr pilótadzsekit hanyagul a székre hajította. „Honey" – mennyire gyűlölte ezt a szót, pedig a jelentése „méz", a fene egye meg, lehetne egy kicsit lazább, van olyan nő, akit életében sohasem becéztek, de a kettőjük kapcsolatában a „Honey" mégis pöffeszkedően lekezelő, az édes keserű volt.

– Miért kiabálsz? Azt mondtad, bízzam rád nyugodtan, mert te szeretnéd elkészíteni – és belenézett a férfi szemébe, de az ismerős arcon csak két tátongó lyukat látott. Elkapta a tekintetét.

– Úgy tűnik, egész nap csak a fejedet tömted – és a férfi felemelte az asztalon heverő vaskos könyvet. – Oh, persze, a Nagysága jogot tanul! Másoddiploma, gazdag ügyvédek, menő autók, vitorlázás, puccos partik, drága vacsorák. Ezt akarod, mi? Egész nap ezt látod a dizájn-

bútoros irodában. Megkívántad tőlük a zsíros állást, olyan akarsz lenni, mint ők.

– Megint ittál! – pedig legszívesebben hallgatott volna, mert tudta, ennek az estének is lőttek.

– Lehet. Miért ne piálhatnék? – vágott vissza a férfi, és megnyalta a szája szélét. – Ilyenkor sokkal kívánatosabb vagy.

– Mert velem élsz, és az utóbbi időben nem tudsz mértéket tartani, te…! – és a mondat végét elharapta.

– Tényleg? Veled élek? Mióta is? Jó ég, három éve! Annyira sem vagy képes, hogy összerakj egy tepsi csirkét!

– Igazságtalan vagy! Te akartad fűszerezni. Bevásároltam, a pultra tettem mindent, amire szükséged lehet, de berúgva alkalmatlan vagy a főzésre, ahogy másra is!

– Akkor dobj ki! Mire vársz? Vidéki liba!

– Felkapaszkodott, külkerületi proli! – verte vissza a támadást, de abban a pillanatban meg is bánta. Csak az éles csattanásra emlékezett, meg arra, hogy leesett a földre. Az éjjeliszekrénynek támaszkodott, a jobb kezével az arcát fogta. Érezte, ahogy elönti a forróság, egész biztosan lángol az arca, sőt, az egész teste egy eleven fáklya, hiába a könnyek, a sós víz csak arra jó, hogy a másik lássa a kiszolgáltatottságát, de nem szólt semmit, a pillanat az eleven húsába égett, genynyes seb lett, ami onnantól kezdve fel-felfakadt újra meg újra. Végül nem bírta tovább.

– A mi családunkban nem verik a nőket. Megértetted? – hadarta, és mint egy eszelős, felpattant a földről, és bevágta a táskát a szoba közepére. – Pakolj össze, és tűnj el innen! Látni se akarlak!

– Beszéljük meg, Honey! Nem akartalak bántani! – kiabált a férfi, és leroskadt a székre.

– Nincs mit megbeszélni! Menj el, kifelé a lakásból, a házból, az életemből. Ne érj hozzám! – és menedéket keresve, a sarokba húzódott.

Nem ismert magára. Pontosan ugyanabba a pózba gömbölyödött össze, mint sok-sok évvel ezelőtt kamaszlány korában, amikor az apja elhagyta őket, és a szobájában iskola után egy védelmező zugot keresett, ahol csöndre, a fény helyett sötétségre vágyott. Látta, amint a másik inget, gatyát, fehérneműt meg néhány könyvet dobál a táskába, hallotta a káromkodását a fürdőszobából, az edények csörömpölését a konyhából. Befogta a füleit és lehunyta a szemeit. Úgy érezte, csak egy marék hamu maradt belőle, megfosztva mindentől, testtől, lélektől, szellemtől, örömtől, fájdalomtól, kérdésektől, válaszoktól, a feltámadás lehetőségétől, még a tepsi csirkétől is, amit igazából egyetlen

porcikája sem kívánt. Azért ette, mert a másik kedvence volt. A bejárati ajtó hatalmas dörejjel becsapódott. Egyedül maradt. A légzésére figyelt. Az évek alatt megtanulta, ha senki sincs mellette, ez az egyetlen dolog, ami megnyugtatja, ilyenkor újra érzi, hogy él, talán a két dédanyja is ezt tette volna, de tíz-tíz gyerek után aligha maradt idejük és erejük légzésfigyelésre. Vajon őket megütötték? Nem, az képtelenség! Sem a dédapáiról, sem a nagyapáiról nem tudta elképzelni a verekedést. Az egyik dédapja korán meghalt, a másik háborús hős volt, kitüntették, földet kapott, falut és nagycsaládot alapított. A többi női felmenőjét sem verték, még azt a nagyanyját sem, aki a nyírségi város köztiszteletben álló kovácsmesterének felesége lett, de azt persze senki sem tudta, hogy fiatalasszonyként a pofonok elkerülése érdekében a vasat kellett kalapálnia a kovácsműhelyben. Milyen bátor nő volt nagymama, hogy az ötvenes években ott merte hagyni azt a rettenetes alakot! Már csak azért is, mert ha később nem találkozik nagyapával, ma ő is kevesebb lenne egy pofon tapasztalatával. Az apja se ütötte meg az anyját soha. Nem, az ő családjában nem verték a nőket. Legalábbis ezt akarta hinni. Kibotorkált a konyhába, dobozba rakta a csirkecombokat, holnap beadja a szomszédasszonynak, annak is most halt meg a férje, a gyerekei se látogatják, a hónap végére alig marad pénze. Hányingere volt és zúgott a feje. Szélesre tárta a hűvös októberi éjszakába nyíló ablakot, és mélyet szippantott a friss levegőből. Csak most érezte igazán az egész testét-lelkét elöntő fájdalmat, ami valahonnan borzasztó mélyről, ismeretlen helyről szakadt fel. A reggeli teszt eredményére gondolt, amit a vacsora mellett akart elmondani a férfinek, meg az új életre, amit hetek óta a szíve alatt hordott.